

ляне на джиритъ, а пъкъ азъ зимахъ участие въ хоръ, па ми бѣ опрѣдѣлено да изпѣя самъ една пѣсенъ. Нашиятъ учитель особено искаше да се отлича. Ала и Евфорионъ имаше много чистъ и силенъ гласъ. Той можеше да пѣе всѣка пѣсенъ безъ голѣма мжка. Учителътъ по музика, Лисисъ, ни натъкми и упражни, щото ние двамата да запѣваме първи и слѣдъ насъ запѣваше цѣлиятъ хоръ.

Най-сетнѣ великиятъ день дойде. Празникътъ се започна съ конско надбѣгване. Най-богатитѣ момци отъ Атина извадиха охранени коне-атове; едни ги яздѣха, а други впрѣгаха въ вѣликолѣпни колесници. Върху конетѣ или въ колесницитѣ яздѣха напети 18-годишни момци въ тѣсни дрехи и съ надиплени бѣли намѣтки. Когато конетѣ тичаха, намѣткитѣ имъ летѣха въ въздуха като крилата на птица. Баща ми имаше едно малко конче отъ Тесалийска порода. А тесалийскитѣ коне бѣха бързи като свѣтковици. Ще пораста, мисля си азъ, и ще изпитамъ своитѣ сили въ този тържественъ день. И безгранична радостъ пълнѣше сърцето ми. А наедно съ мене се радваха и приятелитѣ ми.

Слѣдъ надпрѣварването съ коне и колесници, дойде надтичане пѣшъ и борба. Много момчета отъ цѣлия градъ зеха участие въ бѣгането и борбата. Подиръ тѣхъ дойдоха: скачането, хвъргане дискъ и джиритъ. Въ всички тия игри нашата партия се отличи и учителътъ ни по гимнастика щѣше да припадне отъ радостъ. Най-сетнѣ раздадоха награда градитѣ на отличилитѣ се. Теогени получи награда за искусно хвъргане джиритъ, Евфорионъ — за дискъ, а азъ за бързо тичане.

На другия день отидохме въ Одеона (театъръ), дѣто щѣхме да се надпѣваме.